

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου τῆς Αἰγίνης (9 Νοεμβρίου)

Μέγα θαῦμα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου*

Μία σύγχρονος νεκρανάστασις

Οκ. Ἐμμανουὴλ Ζουρίδης τοῦ Νικολάου, καφεπώλης, ἐκ Κυρτομάδω Κυθωνίας, κάτοικος Χανίων, ὁδὸς Κωνσταντινουπόλεως 47, ἐνώπιον καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας, διηγεῖται, διὰ τὸν 3ετῆ τότε υἱὸν των Νικόλαον, τὰ ἐξῆς.

Τὴν 29ην Ἰουνίου, τοῦ ἔτους 1962, ἑορτὴν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἔστειλα τὴν οἰκογένειάν μου, σύζυγον καὶ δύο παιδιά μου, τὸν Νίκον ἑτῶν 3 καὶ τὴν Ὀλγαν ἑτῶν 5, εἰς τὸν Βατόλακκον, χωρίον τῆς συζύγου μου, διὰ τὴν ἱερὰν πανήγυριν τοῦ χωρίου, κατὰ τὴν ὥς ἄνω ἑορτὴν. Μετὰ τὴν πανήγυριν, κατ' ἐντολήν μου, ἡ οἰκογένεια θὰ παρέμενε εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ὅμως τὴν 2αν Ἰουλίου τὸ μεσημέρι, ἡμέραν Δευτέραν, ἐν ὥρᾳ ἀναπαύσεως ὄλων, κατέπεσε τὸ 3ετὲς παιδί μου ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δευτέρου ὀρόφου τῆς πατρικῆς οἰκίας τῆς συζύγου μου, ἐξ ὕψους 6 μέτρων καὶ ἔμεινεν σχεδὸν ἄπνουν.

Ἄλλὰ τὰ γεγονότα ἔχουν ἐν λεπτομερείᾳ ὡς ἐξῆς:

Τὴν Κυριακὴν 1ην Ἰουλίου, ἀφ' ἑσπέρας, μετὰ τὴν ἐργασίαν μου, ἐπιστρέψας μόνος εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐδειπνήσα κάτι καὶ κατεκλίθην, ἀναγιγνώσκων ὡς συνήθως τὸ Εὐαγγέλιον.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀπεκοιμήθην καὶ κατὰ τὸν πρῶτον τοῦτον ὕπνον, εἶδον τὸ ἐξῆς ὄνειρον. Κρατοῦσα τὸ παιδί μου εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ τὸ ἔπαιζα, ὡς ἔπραττον σχεδὸν πάντοτε. Γιὰ μιὰ στιγμή μου ἔπεσε κάτω, ἐκτύπησε θανάσιμα εἰς τὸ τσιμέντο, ὅτε καὶ ἔσπευσα νὰ τὸ σηκώσω ἀναίσθητον καὶ νὰ τὸ βάλω ἐντρομος εἰς τὸ κρεβάτι μου καὶ ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου ἐξύπνησα.

Τόσον τρομακτικὸν ἦτο τὸ ὄνειρον, ὥστε καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἔμεινα ἄϋπνος, ἀποφασίσας τελικῶς νὰ μεταβῶ τὴν πρωΐαν εἰς Βατόλακκον, διὰ νὰ ἐπαναφέρω τὴν οἰκογένειάν μου εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Σηκώθηκα τὴν ἐπομένην λίαν πρωΐ καὶ μὲ τὸ ποδήλατόν μου, ξεκίνησα γιὰ τὸ χωριό. Πῆγα μέχρι τὸν Κλαδισό, περίπου δύο χιλιό-

μετρα, ὅμως ἄγνωστον διατί με-
τενόησα καὶ ἐθεώρησα σκοπιμώ-
τερον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἐρ-
γασίαν μου, δικαιολογῶν ὅτι «*ἦ-
το ὄνειρον*».

Εἰς τοὺς πελάτας μου, καθ' ὅ-
λην τὴν ἡμέραν, διηγούμην τὸ
ὄνειρον. Ἐλάμβανον ποικίλας κα-
θησυχαστικὰς ἀπαντήσεις.

Τὴν 1ην μεταμεσημβρινὴν ὥ-
ραν, ἔκλεισα τὸ καφενεῖον μου
καὶ ἦλθα νὰ γευματίσω καὶ ν' ἀ-
ναπαυθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου. Καθ'
ἦν ὥραν ἤρχιζα νὰ τρώγω κατα-
φθάνει τῆς συζύγου μου ὁ ἀ-
δελφὸς Κωνσταντῖνος Σπυράκης,
ὅστις δι' ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου,
τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Μαρκουλάκη,
μετέφερε τὸ θανασίμως τραυμα-
τισθὲν τέκνον μου εἰς τὴν κλι-
νικὴν, εἰπὼν εἰς ἐμέ: *Ἔλα, γιατί ἔπεσε τὸ παιδί καὶ σκοτώθηκε, νὰ τὸ
πᾶμε εἰς τὴν κλινικὴν*. Ὑπέδειξα εὐθὺς ἑξαλλος τὴν πλησιεστέραν
κλινικὴν, εἰς ἣν ὅμως δὲν εὔρον ἄμεσον περίθαλψιν, κατὰ τὸ ἰδιάζον
σύστημα τοῦ ἱατροῦ, νὰ μὴ ἐνοχλῆται ὅταν ἀναπαύεται. Ἦναγκάσθη
τότε, νὰ τὸ μεταφέρω ἐπειγόντως, εἰς ἑτέραν κλινικὴν καὶ περνώντας
ἀπὸ τὸ ἀκτινολογικὸν ἐργαστήριον τοῦ κ. Ν. Κλωνάρη, τὸ εἰσήγαγον εἰς
αὐτὸ καὶ ὁ ἱατρὸς ἐπελήφθη εὐθὺς τῆς ἀκτινογραφίσεώς του.

Οὗτος ἐβεβαίωσεν ἄμέσως τὸν θάνατόν του, διότι διεπίστωσεν,
ἐκτὸς τῆς ἀκτινογραφίας, ὡς ἱατρός, ἐνώπιόν μου, συμπτώματα τοῦ
θανάτου, ὡς π.χ. ἀκίνησιαν καρδίας καὶ σφυγμοῦ καὶ τελείαν ἀκίνησί-
αν τῶν ἀνοικτῶν ὀφθαλμῶν, εἰς τὴν ψηλάφησιν τῶν ὀπείων, οὐδὲ ἡ
ἐλαχίστη κίνησις παρετηρήθη. Ἐκεῖθεν τὸ μετέφερον ἐν ἀπογνώσει
καὶ εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ κ. Ἰωάν. Ἀλιφεράκη, ὅστις παραλαβὼν καὶ
ἐξετάσας τοῦτο, διεπίστωσεν καὶ οὗτος τὸ ἴδιον, ἦτοι τὸν θάνατον
τοῦ παιδιοῦ.

Εἰς τὴν τραγωδίαν μου, ἐνεθυμήθην ὅτι τὸ παιδί ἦτο ἀβάπτιστον!
Τὸ ἐφανέρωσα εὐθὺς καὶ ὁ ἱατρὸς ἀφοῦ μὲ ἐπέπληξεν, μοῦ ὑπέδειξε
τὸ τηλέφωνον, νὰ κάνω ὅ,τι «*καταλαβαίνω*». Ἐγὼ ποῦ εἶχα ἀκούσει
ὅτι τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἐπιδρᾷ καὶ μετὰ τὸν ὀλιγόλεπτον ἔστω θάνα-

Ὁ νεκρέγεργος Νικόλαος Ἐμ. Ζουρίδης
σὲ ἡλικία ἐπτὰ ἐτῶν (1966).

τον, ἤρχισα ἑξαλλος ἀπὸ τηλεφώνου νὰ καλῶ τοὺς ἀρμοδίους νὰ τὸ βαπτίσουν.

Μοῦ ὑπέδειξαν τελικῶς καὶ ἠνώχλησα ἐσπευσμένως τὸν εὐλαβέστατον ἱερέα τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, αἰδεσιμώτατον Ἰάσονα Βουρλιώτην, ὅστις ἐν σπουδῇ κατέφθασε καὶ ἐβάπτισε τὸ παιδί, λέγοντάς μου προφητικῶς πως, *«μὴ φοβᾶσαι παιδί μου, μὲ τὸ Βάπτισμα σὲ μισὴ ὥρα, θὰ σοῦ γυρίσῃ τὸ παιδί στὴ ζωὴ».*

Μετέβημεν τῇ καθησυχαστικῇ προτροπῇ του, εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, πρὸς τακτοποίησιν τῆς Βαπτίσεως, ὅμως ὁ νοῦς μου δὲν ἔφευγεν ἀπὸ τὸ ὠρολόγιόν μου καὶ τὴν παρακολούθησιν τοῦ ἐρχομοῦ τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ μου. Σὲ 10' λεπτὰ ἐπανῆλθον εἰς τὴν κλινικὴν, ἀφοῦ καὶ πάλιν μοῦ ἐπανέλαβε τὰ ἴδια φεύγοντας ἀπὸ τὸν Ναόν. Ἐν ἀπογνώσει ἐκεῖ, συνεχῶς ἔβλεπον τὸ παιδί μου καὶ τὸ ὠρολόγιόν μου ἐπιθυμῶν διακαῶς καὶ ἀναμένων νὰ ἴδω ἐπαληθεύοντα τὰ λόγια τοῦ ἱερέως.

Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Ἀκριβῶς εἰς τὴν ἡμίσειαν ὥραν ποῦ μοῦ ὑπέδειξε, μετὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἀντελήφθην εἰς τὸ πεθαμένον δι' ὅλους τοὺς παρευρισκομένους παιδί μου, τὴν πρώτην ἐλαχιστοτάτην του κίνησιν, εἰς τὸ δάκτυλον τοῦ δεξιοῦ του ποδός. Ξέσπασα σὲ κραυγὴν, εἰπὼν ὅτι *«ζωντάνεψε τὸ παιδί μου».* Εἰς τὸν οἶκτον δι' ἐμὲ τῶν ἄλλων, ἐβεβαίουν ὅλοι, ὅτι μοῦ *«φάνηκε»!* Ὅμως μετὰ 5' λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ πάλιν, πρὸ τῶν ὀμμάτων ὄλων, σήκωσε τὸ πόδι του ὀλόκληρον εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ τὸ ἔκαμψεν. **Ἡ νεκρανάστασις εἶχε πραγματοποιηθῆ.**

Εὐθὺς διατάσσει ὁ ἰατρὸς κ. Ἀλιφεράκης, ὅστις ἦτο πάντοτε παρών, πάγον, ὅστις καὶ ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδιοῦ. Ἡ εἶδησις, διεδόθη ὡς ἀστραπὴ εἰς τοὺς νοσηλευομένους τῆς κλινικῆς, οἵτινες καὶ χειρουργημένοι ἔσπευσαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν δικαίαν των περιέργειαν. Ὁ ἰατρὸς ὅστις εἰς τὴν προτέραν δήλωσιν τοῦ ἱερέως ἐπιθύρισε – ὡς ἀντελήφθην τοῦτο εὐκρινῶς – ὅτι *«ὁ πεθαμένος δὲν ἀνασταίνεται»*, τώρα περισσότερον πιστός, μονολογεῖ: *«Καὶ δὲν πιστεύομεν»*, σταυροκοπηθεῖς!!

Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, ὁ κ. Ἀλιφεράκης, ἐπελήφθη τῆς βοηθείας τοῦ **νεκραναστάντος**, διατάξας, ὅ,τι ἐπεβάλλετο διὰ τὴν ἀποθεραπείαν του, ὅπερ δὲν ἔπραττε μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, θεωρῶν τοῦτο πρὸ πολλοῦ νεκρόν! Εὐθὺς μὲ τὴν πάροδο τῶν πρώτων ὥρῶν, τὸ παιδί συνῆλθεν, ἐγνώρισεν ἐμένα τὸν πατέρα του, ἐζήτησε τὴν μαμὰ του καὶ γενικῶς ἡ κατάστασις του ἐφαίνετο βελτιωθεῖσα αἰσθητῶς.

Ανάδοχος, εἰς τὴν σωτήριον Βάπτισιν τοῦ παιδιοῦ, παρέστη ὁ συγχωριανός μας κ. Ἐμμανουὴλ Μαρκουλάκης, ὅστις καὶ ἀναχωρήσας διὰ τὸν Βατόλακκον, μετέδωσε τὴν εὐχάριστον εἶδησιν τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ, μετὰ τὴν Βάπτισίν του. Τὸ ἴδιον ἔπραξα καὶ ἐγώ, κατὰ τὴν 7ην ἀπογευματινὴν ὥραν, ὅτε καὶ διεμήνυσα, μὲ τὸ τελευταῖον αὐτοκίνητον, εἰς τὴν ἀπελπιν σύζυγόν μου, ὅτι τὸ νεκραναστηθὲν παιδί μας, εὐρίσκεται ἤδη ἐκτὸς κινδύνου.

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, εἰς τὴν θαυματουργίαν τοῦ ὁποίου ὀλοψύχως εἶχομεν ἐμπιστευθῆ τὴν διάσωσιν τοῦ παιδιοῦ μας, δὲν μᾶς περιεφρόνησεν. Εἶναι ὁ πλησιέστερος Ἅγιος τῆς ἐνταῦθα κατοικίας μας, τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ ὁποίου πάντοτε ἐπισκεπτόμεθα καὶ πρὸς Αὐτόν, μὲ θρησκευτικὸν δέος, ἀναπέμπομεν δεήσεις καὶ δοξολογίας, παρακολουθοῦντες καὶ ἀναγινώσκοντες τὰ ποικίλα εἰς τοὺς συνανθρώπους μας θαύματά Του.

Πολὺ δικαιολογημένα ὅθεν, εἰς τὸ ἀπρόοπτον δυστύχημά μας, πρὸς τὸν ἴδιον νὰ τεινώμεν χεῖρα βοήθειας καὶ τὸ Ἅγιον ὄνομά Του συνεχῶς νὰ ἐπικαλούμεθα ὡς ἐκ συμφώνου καὶ ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου.

Ἡ σύζυγός μου, μετὰ τὸ τραγικὸν μας δυστύχημα, παραμείνασα εἰς τὸ χωρίον μας ὀλοφυρομένη, εἰς τὸν Ἅγιον Νεκτάριον παρέδωσε τὸ ἀποχωροῦν ἐσπευσμένως θανάσιμα τραυματισθὲν τέκνον μας. Ἰδοὺ τὰ λόγια τῆς, μετὰ τὴν ἀπολιποθυμίαν τῆς καὶ εἰς ἐπήκοον ὄλων τῶν συγχωριανῶν τῆς, πολλοὶ τῶν ὁποίων διὰ πρώτην φορὰν ἤκουον διὰ τὸ ὄνομα τοῦ νέου Ἁγίου Νεκταρίου, διερωτώμενοι καὶ λαμβάνοντες τὰς δεούσας πληροφορίας, διὰ τὸν νέον τοῦτον θαυματουργὸν Ἅγιον.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια λοιπόν, συνεχῶς, ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου:

– *Ἅγιέ μου Νεκτάριε, σῶσε μου καὶ γιάτρεψε τὸ παιδί μου.*

Αὐτὴ ἡ ἐπικλήσις, μὲ ὑψωμένας τὰς χεῖρας καὶ τὰ μάτια πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἐπανελαμβάνετο ἐπὶ ὥρας, ἄνω τῶν τριῶν, μὴ παραλείπουσα νὰ ἐπιζητῆ καὶ τὴν συμπαράστασιν τῆς Μεγάλῃς πονεμένης Μάννας, τῆς Παναγίας μας, πρὸς τὴν Ὅποιαν συμπληροῦσα ἔλεγεν: «*Παναγία μου, γίνου Μητέρα καὶ τοῦ παιδιοῦ μου*». Ἄς εἶναι τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Σωτῆρος μας καὶ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας τρισευλογημένον!

Αἱ συνεχεῖς, ἀδιάκοποι, ἐπίμονοι, αἱματωμένοι ἐπικλήσεις, ἐπέφερον καὶ εἰς τὴν ἀπαρηγόρητον σύζυγόν μου, ἄμεσον καὶ αἴσιον τὸ

ἀποτέλεσμά των!

Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας, ἡ ἐπιμόνως προσευχομένη μάννα, ἀντελήφθη μπροστά της, μίαν σκιὰν νὰ περνᾷ καὶ μίαν φωνὴν νὰ τῆς λέγη:

– *Μὴ κλαῖς καὶ τὸ παιδί σου θὰ γίνῃ καλὰ!*

Μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην, ἡ σύζυγός μου ἔλαβε τοιαύτην ἀνακούφισιν, ὥστε ἔπαυσε κλαίουσα καὶ μόνον τώρα, μετατρέψασα τὴν ὀλόθερμον προσευχὴν της, εἰς προσευχὴν εὐχαριστίας, λέγουσα τοῦ λοιποῦ: «*Εὐχαριστῶ Σε, Ἄγιέ μου Νεκτάριε, ποῦ μοῦ γιάτρεψες τὸ παιδί μου, εὐχαριστῶ Σε...*» καὶ πάλιν τὴν

ἰδίαν εὐχαριστίαν, ἀναπέμπουσα ἐξακολουθητικῶς ἐπὶ ὥραν, ἐν ἀπορία τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν εἶδησιν τῆς σωτηρίας τοῦ παιδιοῦ, ὅλοι καὶ ὅλοι μαζί μας, ἐδόξαζον τὸν Παντοδύναμον καὶ τὸν Ἅγιόν Του Νεκτάριον, ποῦ μὲ τέτοιον θαυματουργικὸν τρόπον, ἀπήντησεν εἰς τὰς δεήσεις ἡμῶν ἀμφοτέρων, θερμῶς πρὸς Αὐτὸν προσευχομένων.

Ἐκτοτε τὸ παιδί ἀνελάμβανε συνεχῶς. Τὴν τρίτην ἡμέραν, ἦτο τελείως καλὰ. Ὅμως ἐκ φόβου τοῦ ἱατροῦ, παρέμεινεν ἐπὶ 8 ἡμέρας εἰς τὴν κλινικὴν καθ' ἧς ἐθεραπεύθησαν αὐτομάτως αἰμοραγίαι καὶ κατάγματα καὶ θλαῖσις τοῦ κρανίου, ὡς ἐδείκνυον αἱ ἀκτινογραφία! Ἀναχωροῦντες τῆς κλινικῆς μετὰ 8 ἡμερον καὶ εὐχαριστοῦντες, ὁμοῦ μετὰ τῆς συζύγου μου, τὸν ἱατρὸν κ. Ἀλιφεράκη, μᾶς ὠμολόγησεν ἄνευ δισταγμοῦ, ταῦτα:

– *Κυρία Ζουρίδου, εἰς τὸ παιδί σας ἐγίνε φανερὰ νεκρανάστασις. Κανένα Ἅγιον εἶχατε βοηθό! Προσέξατέ το μόνον, νὰ μὴ σᾶς ξαναπέσῃ, γιατί ὅπως εἶναι τώρα θὰ γίνῃ πολὺ ἐπικίνδυνον ἓνα νέο πέσιμο!*

Ἦδη πανευτυχεῖς εὐχαριστοῦμεν, ἡμέραν καὶ νύκτα, τὸν Μέγαν Δωρεοδότην, Ὅστις διὰ τοῦ Ἁγίου Του Νεκταρίου, ἀνέβλυσε τὴν τόσον ἀνέλπιστον ἴασιν, ἀνασύρας θαυματουργικῶς ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν τὸ ἀγγελούδι μας, χαρίσας τοῦτο εἰς ἡμᾶς ὡς ἀδιάψευστον μάρτυρα τῶν λόγων τῆς Γραφῆς: «*Τίς Θεὸς Μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια Μόνος.*»

Ἄς εἶναι, Κύριε, τὸ Πανάγιον Ὄνομά Σου τρισευλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

* * *

«Αὐτὸς εἶναι ὁ παππούλης ποὺ ἦλθε...»

Οἱ πάντοτε ὑπόχρεοι ὡς ἄνω γονεῖς, Ἐμμανουὴλ καὶ Μαρία Ζουρίδου, ἐκδηλώνουν ἀπὸ τότε νυχθημερὸν τὴν εὐγνωμοσύνη των πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον.

Ἐφέτος, τὸν Μάρτιον τοῦ 1965, ὁ Νίκος των μόλις εἰσελθὼν εἰς τὸ βον ἔτος ἐκρουολόγησε καὶ μετὰ δύο ἡμερῶν ἀδιαθεσίαν ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι μὲ 42,2 πυρετόν. Οἱ γονεῖς ἀπὸ κοινοῦ, ὡς συνήθως, κατέφυγον διὰ τῆς κεκανονισμένης των ἀλλὰ θερμότερας προσευχῆς, εἰς τὸν ἰδικὸν των οἰκογενειακὸν ἱατρόν. Μετὰ ἐπεδόθησαν νὰ νοσηλεύσουν τὸ παιδί των μὲ βεντουζες καὶ ἐντριβὰς καὶ νὰ τὸ ἐτοιμάσουν νὰ κοιμηθῇ. Ὅταν ἡ μαμὰ τὸ ἐτοίμασε, τὸ ἐβοήθησε νὰ σηκωθῇ διὰ νὰ κάμῃ τὴν προσευχήν του καὶ νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς, τὴν προσοχήν τοῦ παιδιοῦ ἀπέσπασε γέρων ἱερεὺς, ὅστις παρουσιασθεὶς ἐρράντιζε τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον σκουπίζον τὸν ἁγιασμὸν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του ἔλεγε: *«Μαμὰ ἔνας γέρος παπᾶς μὲ “ψεκάζει” (λέξεις γνωστὴ εἰς τὸν μικρὸν ἀπὸ ψέκασμα τῆς ἀμπέλου των εἰς τὸ χωριὸ καὶ τῆς κρεβατίνας των εἰς Χανιά), μοῦ ρίχνει νερό»*, καὶ ἐσκούπιζε συγχρόνως μὲ τὰ χερᾶκια του τὸ μέτωπον καὶ τὸ κεφάλι του προφυλασσόμενον. Ἡμεῖς ἀμφότεροι καθησυχάσαμε τὸ παιδί ἀποδώσαντες, ὡς ἦτο φυσικόν, τὴν ὀπτασίαν του εἰς τὸν πυρετόν του, ἐνῶ ἡ μικρὴ μου κόρη ἐφοβήθη καὶ ἐχρειάσθη νὰ καθησυχάσωμεν καὶ αὐτήν.

Ἄς ἔχη δόξαν ὁμως ὁ Θεὸς καὶ ὁ Θαυματουργὸς Ἅγιος Νεκτᾶριος, ὅστις ὄντως εἶχε παρουσιασθῇ καὶ ἐθεράπευσε τὸ παιδί. Τοῦτο ἐκοιμήθη κανονικά, ἐφαίνετο πολὺ καλύτερα καὶ μᾶς ἐπέτρεψε νὰ κοιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς. Τὸ πρῶτ' ὁ υἱὸς μας ἦτο ἀπολύτως ὑγιὴς καὶ ἔτοιμος νὰ ἐγερθῇ ὡς πάντοτε. Μετὰ δυσκολίας τὸν ἐκρατήσαμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του μὲ παιγνίδια, διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ παραμείνῃ οἰκουρῶν. Μετὰ τὸ φαγητὸν συνεκεντρώθημεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, γιὰ νὰ τὸ συγκρατοῦμεν ἐκεῖ. Περὶ τὴν 1ην μεταμεσημβρινὴν ὥραν, τὸ παιδί ὑγιέστατον μᾶς πληροφορεῖ: *«Νάτος πάλι, ἔρχεται ὁ παππούλης· μοῦ γελᾷ, δὲν τὸν βλέπετε»*; Πράγματι εἰσῆλθεν ἀπὸ τὴν θύραν, ἐπλησίασε τὸ παιδί, τοῦ ὠμίλησε, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνο γελαστό καὶ συνεσταλμένο καὶ παρακολουθοῦντες ἡμεῖς τὴν μορφήν τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰς ἐκδηλώσεις του, γέλιο, κινήσεις του καὶ τέλος ἓνα

του «*ναί*», συνεπεράναμεν ὅτι θὰ τὸ ἠρώτησε τί κάνει καὶ ὅτι ἔγινε καλά.

Ἄς ἔχη δόξαν τὸ ὄνομά Του! Συνδυάζοντες τὰς δύο Του ἐπισκέψεις, ἐβεβαιώθημεν ἀκλόνητα καὶ περὶ τῆς νεωτέρας Του εὐεργεσίας καὶ τῆς ἐξαφανίσεως οἰασδήποτε κακοδιαθεσίας ἀπὸ τὸ παιδί, ὅπερ ἐπέτρεψε τὴν ἐλευθέραν του πλέον κυκλοφορίαν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας μας.

Ἐκτοτε μᾶς ἐπίδεικνύει τὴν φωτογραφίαν τοῦ Ἁγίου καὶ μᾶς βεβαιώνει ὅτι «*Αὐτὸς εἶναι ὁ παππούλης ποὺ ἦλθε*».

Θὰ Τὸν εὐγνωμονοῦμεν ἐφ' ὅρου ζωῆς.

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 237/Ἰούλιος-Αὐγούστος 1990, σελ. 206-207, ἀριθ. 238-9/Σεπτέμβριος-Δεκέμβριος 1990, σελ. 247-248.

● *Τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου περιέχεται στὸ βιβλίον «Βίος, Πολιτεία καὶ Θαύματα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης», σελ. 269 κ.έ., τρίτη ἔκδοσις, Χανιά 1965, ποὺ εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ μᾶς ἀποστείλῃ ὁ εὐσεβὴς κ. Κωνσταντῖνος Ἄ. Κωστουράκης (Λεωφ. 8ης Δεκεμβρίου 55, 731 00 Χανιά Κρήτης) μαζί μὲ τὴν φωτογραφία τοῦ νεκραναστηθέντος, τὴν ὁποία δημοσιεύομε. Τὸ 1985, ὅποτε μᾶς ἐστάλησαν τὰ στοιχεῖα αὐτά, ὁ νεκρέγεργτος ἤδη εἶχε ἀποστρατευθῆ, ἐνῶ ὁ πατέρας του εἶχε κοιμηθῆ.*